

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Mabel Katz

Maluhia

orașul fericit

 CLARA TOMA
PUBLISHING HOUSE

2021

Inspirând copii (și adulții) să creeze o lume mai fericită	3
Introducere.....	7
Cap. 1 Povestea ta depinde numai de tine.....	10
Cap. 2 Totul Are Viață.....	15
Cap. 3 Să ai încredere în propria ta percepție	19
Cap. 4 Lucruri pe care nu le vezi.....	24
Cap. 5 Să ai încredere și ușile ți se vor deschide.....	29
Cap. 6 Nu te teme, nu ești niciodată singur	34
Cap. 7 Fii atent: totul îți vorbește.....	39
Cap. 8 Fericirea este o atitudine	44
Cap. 9 Morrnah Simeona, o vindecătoare foarte specială	49
Cap. 10 Copilul din tine îți este cel mai bun prieten	54
Cap. 11 Totul provine din necunoscut	59
Cap. 12 Eliberează-ți grijile și se vor întâmpla miracole	64
Cap. 13 Totul este mai ușor atunci când ne detașăm și avem încredere.....	69
Cap. 14 Am venit aici ca să rezolvăm greșelile celorlalte vieți	74
Cap. 15 Noi ne alegem totul, chiar și pe părinții noștri	80
Cap. 16 Apă și soare: combinația perfectă	85
Cap. 17 Dumnezeu răspunde în diferite moduri	90
Cap. 18 Nu există niciun motiv de frică	95
Cap. 19 Să aduci mulțumire lucrurilor neînsuflețite	100
Cap. 20 Prieteni imaginari	104
Cap. 21 Spiridușii trăiesc în copaci.....	109
Cap. 22 Întotdeauna să ai încredere în inima ta	114
Cap. 23 Vorbește cu Dumnezeu ca și cum ai vorbi cu cel mai bun prieten al tău.....	119
Cap. 24 Atunci când ceri ajutor, acesta vine întotdeauna.....	124
Cap. 25 Puterea este în gândurile noastre	129
Cap. 26. Noi suntem mult mai mult decât corpurile noastre. Nu există moarte ... Sărbătoriți viața	134
Despre Dame Mabel Katz.....	139
Coincidență?.....	140
Cuvântul editorului	141

Există un oraș în care oamenii sunt fericiți, un loc special ce este vizitat de mii de turiști în căutarea secretelor sale. Se numește Maluhia, o vale înconjurată de munți minunați, de o frumusețe naturală luxuriantă, și acces deschis către ocean. Oamenii din Maluhia au învățat că fericirea este o opțiune individuală, iar calea către aceea fericire trece prin această practică ancestrală a străvechii arte hawaiene numită, Ho'oponopono.

În paginile următoare, vei descoperi magia orașului Maluhia și a oamenilor săi, ilustrată prin povești inspiratoare adresate copiilor și adulților. Cele mai multe sunt preluate din povești reale de viață pe care mi le-a spus învățătorul meu *Dr. Ihaleakalá Hew Len* și unii dintre studenții mei, altele mi-au fost împărtășite în cadrul seminariilor pe care le țin în jurul lumii, iar unele provin din experiențele mele personale.

Unii se pot îndoii de realitatea acestor povești fermecătoare. Credeți-mă, vă înțeleg. Înainte de *trezirea mea spirituală*, nu credeam în nimic din ceea ce nu puteam vedea sau atinge. După doisprezece ani alături de *Dr. Ihaleakalá Hew Len*, care m-a învățat să-mi deschid mintea și să devin mai modestă, am realizat nu cunosc atât de multe pe cât credeam că știu.

Viața este o continuă căutare, și cu toții suntem în căutarea acelorași lucruri, *Fericirea, Pacea și Libertatea*. Atunci când decidem să fim fericiți și împăcați cu noi înșine, putem crea copii fericiți, familii și comunități fericite. Copiii fericiți vor crea afaceri și domenii economice fericite. Fără îndoială, acesta este singurul mod de a schimba lumea și de a crea o bunăstare reală pentru întreaga umanitate.

Capitolul 1

Povestea ta depinde numai de tine

Primăvara a sosit în întreaga ei splendoare, și străzile Maluhiei erau aglomerate de vizitatori. Florile care tocmai se deschideau creau un curcubeu de culori, pictând spațiile verzi de la marginea trotuarelor în nuanțe de albastru, violet, roșu și galben. Drumurile erau pline de arbori ce emiteau cele mai plăcute arome, și cântecele vesele ale păsărilor creau un festin muzical pentru urechi. Anotimpul acesta era cu adevărat o încântare pentru toate simțurile.

Maluhia este un loc frumos înconjurat de munți, cu acces la ocean. Oamenii din Maluhia știau că weekendurile luminoase de primăvară vor aduce mulți vizitatori.

Unihipili, în vârstă de unsprezece ani, era pregătit pentru asta. El i-a convocat pe toți ghizii săi turistici

în Piața Centrală, foarte devreme, sâmbătă dimineață. Unihipili avea o mare responsabilitate pentru cineva atât de tânăr. El era însărcinat să îi pregătească pe copii din Maluhia să îi întâmpine pe turiștii care veneau în orașul lor în căutarea secretelor acestuia, adică, din ce cauză absolut toți nativii orașului erau complet fericiți.

În acea dimineață de sâmbătă, o duzină de băieți s-au adunat să asculte instrucțiunile finale ale lui Unihipili. Instrucțiuni pe care le discutase deja cu Aumakua, înțeleptul bunic și învățător al tuturor învățătorilor din întreaga regiune. Unihipili vorbea trupelor sale de tineri ghizi cu mare entuziasm, „Misiunea noastră este să ne simțim bine în timp ce împărtășim cu vizitatorii noștri frumusețile Maluhiei.

Aici sunt hărțile pe care le puteți da acestora, și un sumar al poveștilor noastre. Vă cunoașteți cu toții posturile și traseele. Amintiți-vă că aceasta este o mare oportunitate și nimic din ceea ce se va întâmpla astăzi nu va fi o coincidență. Repetați în gând cuvintele cheie, „Îți mulțumesc, te iubesc”, în timpul acestor ore de distracție și schimburi. Și acum, înainte de a pleca, să ne bucurăm cu toții de fructele delicioase pe care fermierii ni le-au adus. Vă mulțumesc tuturor!”

Cu toții au alergat, cu râsete și camaraderie, spre fructele delicioase și sucurile oferite. Vecinii aflați în trecere, au zâmbit și le-au făcut cu mâna de la distanță. Odată ce au terminat festinul delicios, băieții s-au răspândit prin oraș pentru a-i întâmpina pe vizitatori.

Unihipili a rămas în Piața Centrală, pentru că acesta era postul său, și și-a petrecut un moment alungând porumbeii ce se adunaseră.

- Zburați liber, prieteni! strigă Unihipili, în timp ce îi alunga.

Chiar atunci, Unihipili văzu un cuplu ce mergea spre piață, așa că se apropie de ei cu un bun venit călduros.

Cu veselie, Unihipili spuse:

- Bună dimineața! Vă mulțumesc pentru că ne vizitați!

Femeia, care părea să aibă în jur de 50 de ani replică:

- Bună tinere. Ni s-a spus că putem găsi aici pe cineva pe nume Unihipili. Îl cunoști?

- Da, răspuse el.

- Eu sunt Unihipili.

Curios, însoțitorul femeii, întrebă:

- Ești singurul Unihipili din Maluhia?

Unihipili repetă în minte cuvintele, „Îți mulțumesc, te iubesc.”, în timp ce replică:

- Eu sunt acel Unihipili pe care îl căutați. Spuneți-mi, cum vă pot ajuta?

Cei doi au schimbară între ei priviri uimite, și apoi își exprimă interesul pentru a-l întâlni pe înțeleptul regiunii.

După care spuseră:

- Am auzit că doar Unihipili ne poate duce la el.

Unihipili replică:

- Veniți cu mine, vom vedea dacă Aumakua are ceva de spus. Însă nu garantez că e momentul potrivit.

Nerăbdători, bărbatul și femeia l-au urmat pe Unihipili pe străzile înguste și abrupte, mărginite cu flori, până când au ajuns la o căsuță cu o grădină încântătoare. De la distanță au văzut un bătrân cu chip pașnic odihnindu-se pe prispă. Băiatul s-a grăbit spre el și i-a șoptit ceva la ureche. Aumakua s-a ridicat din scaunul său și i-a privit atent pe cei doi timp de câteva secunde, ca și cum s-ar fi uitat undeva dincolo de ei.

El le făcu semn să se apropie, și imediat începu

să rostească vorbe care curgeau încet și foarte clar. Vizitatorii îl ascultară cu uimire.

- Nimic nu se petrece la întâmplare sau accidental, spuse Aumakua. Totul este perfect orchestrat să se întâmple așa cum se întâmplă, atunci când se întâmplă. Aseară, ați ieșit să luați masa la un restaurant de lux din apropierea voastră, și amândoi ați comandat același preparat din pește.”

Femeia întrebă ezitant:

- De unde știi asta?

Aumakua replică:

- Știu multe lucruri. Dar cel mai important este să înțelegeți că nimic din ce s-a întâmplat aseară la masă, s-a petrecut din întâmplare. Acei pești vă așteptau cu mult timp înainte ca voi să sosiți la restaurant, sau de momentul în care v-ați așezat la masă și ați cerut să îi mâncați. Nimic nu se petrece la întâmplare.

Aumakua făcu o pauză ce a părut să ia mult timp. El continuă să privească la cei doi, de parcă ar fi privit prin ei.

Uimit, bărbatul îndrăzni să pună o nouă întrebare:

- Vrei să spui că în viață, totul este scris?

Aumakua răspuse cu o voce blândă și sinceră:

- Viața este o mare piesă de teatru iar noi suntem actorii, fiecare în propriul său rol, în propriul său personaj. Fiecare dintre noi își interpretează propriul personaj și ne rescriem propriile noastre povești.

Confuz din cauza răspunsului lui Aumakua, bărbatul întrebă:

- Dar dacă totul este deja scris, dacă destinul nostru este deja însemnat, cum putem să ne scriem propriile noastre povești?

Aumakua răspuse:

- Pentru că avem cu toți capacitatea de a alege, moment de moment. Așa încât, dacă nu-ți place povestea ta, o poți schimba. Detașează-te, în loc să reacționezi, astfel încât să poți schimba amintirile care dau formă poveștilor care nu îți plac, și apoi șterge-le. Odată ce le-ai șters, vei vedea cum inspirația ta se va desfășura liber, în mod miraculos. În Maluhia am învățat cu toții cum să ne ștergem amintirile, cum să ne folosim liber voința, astfel încât să putem scrie cele mai bune povești ale vieților noastre. Aceasta este elementul cheie pentru fericirea din Maluhia.

Bătrânul Maestru înțelept se lăsă pe spate în scaunul său și zâmbi în tăcere un bun rămas către ei. Unihipili rugă cuplul să-l urmeze. Aceștia se minunară, apoi plecară în tăcere, după o lungă îmbrățișare de adio. Din acel moment, cei doi au început să se detașeze, să-și suprimă amintirile negative, să trăiască în momentul prezent, să-și folosească voința liberă și să-și scrie propriile lor povești minunate.

Doar repetând: „Îți mulțumesc, te iubesc.”

Viața este o mare piesă de teatru și noi suntem cu toții actori, fiecare în rolul său, jucându-și propriul personaj.

Capitolul 2

Totul Are Viață

Pe un deal de la intrarea în Maluhia este un mare panou de bun venit, plasat cu atenție așa încât să fie ușor de citit. Un om curăța acel panou, în timp ce un grup de vizitatori înregistrau scena cu aparatele lor foto. E un panou atractiv și vesel; special creat pentru turiști, astfel încât aceștia să aibă conștiința trează față de înțelegerea acestui loc special. Literele luminos colorate spun: *Bine ați venit în Maluhia. Tot ceea ce vedeți aici are Viață.*

Această frază unică este expusă pe diferite panouri în tot orașul: *Tot ceea ce vedeți aici are Viață.* Nativii din Maluhia sunt obișnuiți să discute despre înțelesul acestei fraze cu toți cei care sunt curioși, astfel încât să poată înțelege că nu e vorba doar de o frază promoțională atrăgătoare, ci este, de fapt, realitatea pură.

Tânărul Unihipili cunoștea bine această învățătură pentru că o auzise de multe ori atât de la mama sa cât și de la înțeleptul învățător Aumakua. În această zi, Unihipili

se juca cu mingea în centrul pieței. La un moment dat observă doi bătrâni care stăteau pe o bancă și vorbeau cu o tânără. El se opri din jocul său astfel încât să-i poată auzi și observa.

- Nu pot deloc să cred că o piatră sau un scaun ar putea avea viață, insistă unul dintre bătrâni.

- Eu am învățat încă din copilărie că numai oamenii, animalele și plantele au viață. Restul lucrurilor sunt neînsuflețite, replică prietenul acestuia.

- Păi, eu una nu știu dacă este adevărat sau nu, dar sunt încântată că v-am însoțit în acest loc. Parcă se respiră alt aer aici, spuse tânăra.

Încet, încet, Unihipili se apropie de ei, bătând mingea de pământ la fiecare pas. Deodată se opri, și cu voce destul de tare pentru a fi auzit clar, începu să îi vorbească mingii sale.

- Ești o prietenă de joacă nemaipomenită și sunt foarte fericit că îmi ești alături. Mulțumesc pentru tot ceea ce faci pentru mine, pentru că mă distrezi și îmi oferi compania ta atunci când am nevoie, spuse Unihipili mingii sale.

Apoi băiatul se întoarse spre cei trei vizitatori, care îl priveau cu amuzament și extrem interes.

- Dați-mi voie să vă prezint pe Kale, mingea mea favorită, spuse Unihipili cu un zâmbet. Kale iubește să întâlnească oameni noi."

Cuprinsă de amuzament, tânăra întrebă:

- Tu poți să auzi ce spune?

- Uneori o aud, alteori doar o simt, dar sunt zile în care pot să obțin totul de la ea. În orice caz, îi vorbesc pentru că știu că mă aude, răspunse Unihipili cu un zâmbet mare, în timp ce continua să se uite la mingea sa.

- Atunci arată-mi și mie. Dovedește-mi că obiectele

neînsuflețite au și ele viață, îl provocă pe Unihipili unul dintre cei doi bătrâni.

Unihipili îi replică repede:

- Nu ține de mine să vă dovedesc asta. Ar trebui să mulțumiți tuturor lucrurilor din jurul vostru, cum ar fi, bastonului vostru și ochelarilor, deoarece vă acordă sprijinul lor necondiționat. V-ați gândit vreodată la tot ceea ce fac acestea pentru voi? Credeți-mă, totul are viață, chiar dacă nu o puteți vedea sau auzi. Am învățat asta de la maestrul Aumakua.

Tânăra, acum foarte intrigată, întrebă:

- Cine este Aumakua?

- Un bunic ce are înțelepciunea universului.

El este maestrul învățător a mulți dintre învățătorii din Maluhia, replică Unihipili.

- Și ce predă el?, mârâi unul dintre bătrâni.

Unihipili răspunse:

- Cheia pentru a trăi fericit. Tehnica se numește Ho'oponopono, și este foarte ușor de învățat. Mama mea este discipolul lui Aumakua, și am învățat această artă de la amândoi, încă de la o vârstă foarte fragedă.

Oh, iată vine mama mea. Vă voi face cunoștință cu ea.

Unihipili alergă în întâmpinarea mamei sale, o îmbrățișă și o prezintă politicoșilor celorlalți:

- Aceasta este mama mea.

- Mă bucur să vă cunosc, numele meu este Malia. Vă mulțumesc pentru că vizitați Maluhia."

Tânăra preluând conducerea conversației, îi spuse Maliei:

- Fiul tău este foarte deștept. Tocmai ne spunea că vorbește cu mingea sa iar aceasta îl aude.

